

Neviem prečo, ale apoštol Tomáš mi bol vždy sympatickejší než ostatní apoštolí. Na druhej strane mu však podvedome často zazlievam, prečo neuveril svojim najbližším priateľom apoštolom. Prečo?

Asi preto, že v jeho zaváhaniach a hľadani istôt vidím seba. Bol jedným z apoštolov, rozumel si s nimi, strávil s nimi tri roky, spolu s nimi spoznával „slúbeného Mesiáša“, nechal sa spolu s nimi očariť jeho životom, zázrakmi, novosťou evanjelia, radikálnym životom... A najmä pre Ježiša riskol všetko: zanechal všetko, žil s ním, chodil s ním, stotožnil sa s ním, ba dokonca spočiatku bol ochotný dať zaňho aj svoj život.

Či sme sa aj my, ako zasvätené osoby, spočiatku nevložili do nášho odhodlania žiť pre Ježiša, či sme nezanechali všetko a neboli sme ochotní ísť tam, kde nás on pošle?

A predsa, ako Tomáš, aj my potrebujeme mať určité istoty, overiť si ponuky, ktoré nám Ježiš predkladá a uistiť sa, že je to on, najmä vtedy, keď nás prekvapí, zaskočí, osloví niečím nezvyčajným, neočakávaným, často ľudsky nepochopiteľným.

Iba vtedy, keď sa prihovorí srdce k srdcu, iba vtedy, keď mu dovolíme, aby si stal doprostred - ako hovorí evanjelista Ján (20, 19 - 31) - všetkého, čím sme a čo máme, budeme aj my môcť povedať: „Pán môj a Boh môj!“

Štefan Turanský SDB

Foto: Arimatea Kiškovská SDR (z veľkonočnej výzdoby Námestia sv. Petra, Vatikán, 2019)

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)